

BERNARD

MINIER

SKURVENÝ PRÍBEH

Ljndeni

Od autora bestsellerov
Mráz, Kruh, Tma, Noc,
Sestry, Údolie a Lov

Skurvený príbeh

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Bernard Minier
Skurvený príbeh – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

SKURVENÝ PRÍBEH

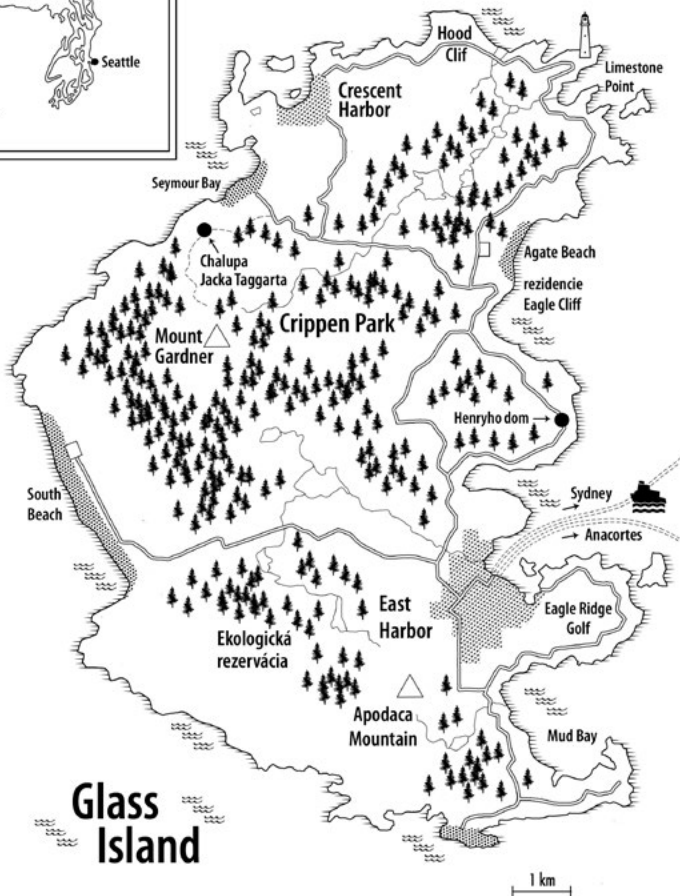
BERNARD
MINIER

SKURVENÝ PRÍBEH

Ljndeni

Priateľom z detstva.

Všetci čitatelia, ktorí poznajú geografiu Severnej Ameriky, to vedia: v dôsledku akejsi topografickej zvláštnosti názov Washington označuje nielen hlavné mesto federácie na východnom pobreží v dištrikte Columbia, ale aj štát na severozápade USA, o ktorom sa hovorí v tomto príbehu.

Na začiatku je strach.
Strach z utopenia.
Strach z druhých – ktorí ma nenávidia a chcú ma dostať.
Aj strach z pravdy.

Na začiatku je strach

Nikdy sa na ten ostrov nevrátim. Neurobím to, ani keby mi pri dverách zazvonila Jennifer Lawrenceová osobne a prosila by ma, aby som sa tam vrátil.

A hneď vám poviem viac: to, čo vám idem vyrozprávať, sa vám bude zdať neuveriteľné. Nie je to nejaký banálny príbeh, to vám hovorím. Je to svinská história, *svinská*...

Aby ste boli v obraze, ako sa vraví, predstavte si čosi takéto: z priepasti sa vynára ruka, sinavá, s roztiahnutými prstami, načahuje sa hore a potom definitívne zmizne vo vlnách. Okolo mňa hučí vietor od mora, bičuje ma dážď a spršky z vlín, kým ja plávam, pokúšam sa plávať, trojmetrové spenené vlny ma zdvíhajú a odnášajú, zadúšam sa a kašlem, roztrasený od zimy, topím sa a mierim k výbežku ostrova.

Na začiatku je strach

Iný obraz:

... barak v plameňoch, ja klačím pred ním, plačem, hystericky nariekam, okolo mňa ožarujú noc reflektory.

Poviem vám čosi iné, viem, že mi ťažko uveríte, ako hovorím. Vlastne vám to ani nemôžem mať za zlé. A predsa sa to tak stalo.

Presne tak.

Sedí v kresle a pozoruje ma. Tým hnedým pohľadom. Je veľký, impozantný. Jeho sako je určite drahšie ako moja hotovosť. Práve sa pozrel na hodinky. Mlčí. Koľko má? Štyridsaťpäť? Päťdesiat...? Typ, aký sa musí páčiť ženám.

– Odkiaľ mám začať? – vravím mu.

– Od začiatku, – odvetí. – Tak je to lepšie.

– Koľko mám času?

– Koľko potrebuješ, Henry.

– Výborne, – vravím. – Pravdaže, nemusíte mi veriť.

Nič nehovorí. Nič na ňom nevidieť. Ten muž je môj otec... Má pravdu: vráťme sa tam, kde sa všetko začalo...

Vráťme sa na začiatok.

Pred začiatkom

Augustová noc: Zvuky. Drnčanie, praskanie, hučanie príboja. Potom veľmi ostré zvuky, zosilnené ozvenou zo zátky, šušťanie ako na povrchu nafúknutého balóna. Čoraz častejšie škripanie. A čľapot vody a vln.

Sedím v morskom kajaku, upieram pohľad do závoja hmly. Mesiac osvetľuje hladinu okolo mňa. Zadržal som dych. Ukázala sa čierna plutva, potom druhá, tretia, štvrtá – až do jedenást... Srdce sa mi rozbúchalo. Veľké čierne-biele predátory sa pomaly vynárajú z hmly v jednom rade, ako pripravené do boja; ich zaokrúhlené plutvy rozrážajú vodu ožiarenú mesiacom. Potichu som potiahol veslom smerom k nim, potom ešte raz.

Čo by ste mali vedieť o kosatkách

Kosatka je superpredátor, ten najobávanejší na našej planéte; nemá prirodzeného nepriateľa; kraľuje na vrchole

potravového reťazca. Je to výnimočne inteligentné zviera. Každá stála skupina kosatiek má vyvinutý svoj jazyk, akýsi komplexný dialekt odlišný od ostatných skupín, a iba výnimočne niektoré druhy odovzdajú svoje schopnosti nasledujúcim generáciám. Usadené kosatky majú veľmi vyvinutý spoločenský zmysel.

A potom sú putujúce kosatky...

Tie sú ešte nebezpečnejšie, ešte smelšie, úplne ticho sa plavia po oceánoch – väčšinou samotársky. Ich zásluhou dostali kosatky meno „veľrybí zabijak“. Neboja sa zaútočiť na veľké morské cicavce: tulene, uškatce, sviňuchy – dokonca aj žraloky a veľryby sa ich boja. Putujúca kosatka nepozná strach. Je to dokonalý zabijak...

Kosatka je predátor, ktorý nemá súpera, ale na človeka zaútočí len zriedkavo, s výnimkou uväznenia. Bolo by dobré vyhnúť všetkých tých turistov a lode, čo od júna do októbra hrubo zasahujú do jej teritória – ktoré je aj *mojím* teritóriom –, a nechať kosatky na pokoji. Ako to robím ja, potichu, v tejto augustovej noci. Na svojom kajaku. V tomto čase, keď sú tu len ony a ja. Stačí mi pozdraviť ich. Pozorovať, ako prechádzajú. Nechať ich žiť. Tak ako ony nechajú žiť mňa. Nikdy ma neobťažovali. Nikdy sa nepokúsili vytrhnúť ma z tohto môjho života. Uškodiť mi. *Zabiť ma...*

Prečo tak nemôžu konať aj niektorí ľudia?

Putujúca kosatka je najkrutejší morský cicavec, ale putujúci človek je najkrutejší zo všetkých cicavcov vôbec.

Známa pravda. Tú som mal objaviť.

Októbrová noc: Vlny narážajú do trupu lode. Za ňou sa vynára akási hrud', mužská hrud'. Dvíha zrak k nočnej oblohe. V čiernych zreničkách sa jej odráža prelet morských vtákov pred mesiacom. Na konci mihalnice sa ukáže slaná slza. Ústa má otvorené, dýcha rýchlo; srdce cíti až kdesi v hrdle, zdá sa jej, že ho vyplúje na šmykľavú podlahu lode.

A znovu za chrptom to kovové škripanie. Ostrý hrdzavý zvuk. Akoby niečo brúsili. Cez oká siete jej do vlasov preniká vietor.

Predstavte si ten jej strach. Nemá ani sedemnášť. Predstavte si taký strach, ak to vôbec dokážete. Taký veľký strach, že vám drví kosti a nafúkne srdce až tak, že vám ide vybuchnúť v hrudi. Od toho strachu sa vám napínajú a tuhnú svaly ako premočené laná, čo vyschli na slnku.

Paluba sa vo vlnách kolíše z boka na bok a ona sa sotva drží na nohách. Najmä s tou ťažkou rybárskou sieťou na hlave a pleciach. Cez vlasy cíti tvrdé uzly, vdychuje ten pach rias, rýb, benzínu a soli, až sa jej dvíha žalúdok; netuší, ako sa tam dostala, iba cíti na pleciach ťarchu tých posplietaných, mokrých a páchnucích povrazov, morských rias podobných remeňom, záťažovým reťaziam. Cíti, ako ju ťažia, ako ju máčajú. A na hlavu jej prší. Chcela by vidieť viac, ale je tak tma, tak temne...

No on tam je, celkom blízko. Keď sa postaví pred ňu a pozrie sa na ňu spod šuštiacej kapucne, v očiach sa mu zablyсне; trvá to len sekundu, no v zreničkách má napísané, čo ju čaká. Šklblo ňou od hrôzy. Muž sa na klzkom okraji drží rohatky. No pre ňu to všetko okolo sú len tieň, oblaky ako z čiernej vaty, bledý kosák mesiaca ako pazúr driapajúci do noci, čierne stromy, čierny breh, vietor – a ten zúžený priestor malej, nebezpečnej šalupy, plnej háčikov a zhrdzavených výčnelkov, čo ju už poranili.

Medzi veľkým navijakom a kabínou; tam muž dokončí svoje odporné dielo.

– Nemala si o tom hovoriť, – povedal.

Má chladný, vzdialený, cudzí hlas.

– Teraz to už chápeš?

Prestupuje z nohy na nohu, nespúšťa z nej oči. Celá sa trasie. Ústa má otvorené, vyschnuté, jazyk sa jej lepí, odrazu začká. Ovinul ju rukami, tú masu siete, povrazov, nakopených rias, čo jej väznia telo, akoby ju šiel pozvať do groteskného tanca, do absurdného tanga, a potisol ju dozadu.

– NIE!

V tej chvíli sa jej nevynorili obrázky z detstva, ako sa to spomína vo filmoch a v románoch... Je sama. V tej temnej októbrovej noci tam okrem nej a jeho nie je nikto iný. Pred sebou vidí len tmavú hrozivú masu obrovského valcového navijaka s oranžovými plavákovými guľami navinutými po bokoch a sieť, čo ju ešte spája s loďou:

čiara ponoru, čiara života. Vzápätí ju sotil a padá do prázdna. Pohltila ju chladná čierna voda. Otvára ústa, aby sa nadýchla, prehltá a kašle. Zápasí s ťažkou sieťou, aby ju nestiahla, no vlny do nej narážajú, zaplavujú ju, potom sa vzdialia, aby znovu zaútočili. Zmocňuje sa jej panika, premáha ju des; reve, no znovu sa nahlťá vody a čká. Motor pridá obrátky a odrazu ju to vlečie, otriasa a krúti vo veľkej rýchlosti, šialene sa točí ako vlčík.

Rukami hmatká, aby našla otvor v okách siete, nech-tami sa zarýva do povrazov. V chladnej, priveľmi chladnej vode jej tuhne telo. Stráca vedomie. Ako loď zrýchľuje, čoraz väčšmi ju ťahá ku dnu. Vedľa nej sa zmieta veľká ryba – losos či kambala. Hlava sa jej ponára do vln ako návnada na udici, potom sa preberie a lačne sa nadýchne morského vzduchu. Nádychov je však čoraz menej, a teda aj vzduchu... V tých rozvlnených slaných temnotách v okamihu zazrela a pochopila všetko – svoj život ako jasný a žiarivý záblesk.

Skôr ako sa rozvidnelo, bola mŕtva.

Oči má otvorené ako bábika a koža jej zbelela a leskne sa v okách siete ako ulovená ryba.

Takto sa to muselo stať, aspoň takto ju vidím...

JEDEN

1.

Trajekt

Večer 22. októbra 2013 o trištvrte na šesť (už sa takmer úplne zotmelo) mi povedala:

– Henry, chcem, aby sme si dali pauzu.

Určite sa to odohralo práve tam. V skutočnosti si takéto chvíle navždy zapamätáme. Sú ako medzníky našej existencie, ako majáky na pobreží. Nepochybne tam som ju stratil – vo vlastnom i v prenesenom zmysle slova.

Zdá sa mi, že začať tento príbeh na palube trajektu je dosť logické, nie? Sedem rokov som žil na zalesnenom ostrove v končinách pri Seattli. Neprešiel jediný deň, aby som na ňu nemyslel. A to miesto? Niekde medzi Anacortes na severozápadnom pobreží Tichého oceánu a ostrovom Glass Island – na palube trajektu *Elwha*. A čas? Tmavá a búrlivá noc – naozajstná noc v búrke.

Spomínam si, že v ten večer bolo strašne zima, lia-
lo ako z krhly a v tme za trajektom more zavýjalo ako

vyhladovaná a vydráždená zver. Pre hrozný lomoz po-malého parného stroja a nárazov vetra zvýšila hlas. Aj ja.

– ČOŽE? Čo mi tu vykladáš?

Zažmurkala, sklopila oči a potom sa na mňa pozrela.

– Viem, že som ti to mala povedať skôr, ale...

– Povedať čo? Naomi, čo *povedať*?

Pre ten strašný rámus som musel aj ja revať.

Trajekt sa kolísal, takmer sme museli prestupovať na mieste. Stáli sme na dolnej otvorenej palube, vystavenej vetru, pri autách, kým ostatní cestujúci sedeli v teple na horných zatvorených palubách a rozprávali si zážitky z toho dňa.

To Naomi nástojila, aby sme tam zišli. Asi nechcela, aby nás videli spolu...

– Henry, dajme si pauzu. Pauzu... na chvíľu... Aby sme do toho lepšie videli. Niečo sa stalo. Musím si to premyslieť... Potrebujem to... *pochopiť*...

– Čože? Čo to hovoríš? Pochopiť čo?

Pokiaľ išlo o mňa, nič som nechápal. Vietor jej odfúkol z kapucne malý pramienok hnedých vlasov. Zdvihla hlavu a pozrela sa na mňa.

– Henry, zistila som pravdu.

Nespúšťala zo mňa zrak. Naomi má – vlastne mala – oči farby ametystu s odtieňmi nezábudky a lazuritu, s tmavým, takmer čiernym krúžkom okolo dúhovky a opálovú rohovku: mačacie oči.

– Akú pravdu? – spýtal som sa.

Dostával som závrat. Hlava sa mi začala točiť.

– Odhalila som, *kto si*.

Takto sa to teda začalo.

Rozchod, akých sa každý rok odohrajú milióny, v tomto čase, keď každý chce byť šťastný, ale nechce za to nič zaplatiť. V tú jeseň sme mali šesťnásť.

– Kto som? Panebože, o čom to hovoríš?

Tentoraz neodpovedala.

– Načo tie tajomstvá? – spýtal som sa. – Prečo mi už neposielaš esemesky, prečo sa mi vyhýbaš? Čo to má znamenať, Nao?

Stiahlo mi žalúdok. Už týždeň ma každé ráno pichlo pri srdci, keď som sa zobudil a na displeji telefónu nebolo nič.

Nijaká správa...

To zistenie mi zakaždým zdvihlo žalúdok. Ešte pred niekoľkými dňami sa nikdy nestalo, aby som si ráno ne našiel nežný odkaz. Iba zopár slov – no každé svedčilo o hĺbke našich citov. Ja som zas posielal esemesky každý večer. Pred spaním.

Tá včerajšia hovorila za všetko: *Nikdy nás nič nerozdelí. Lúbim ťa. Vždy ťa budem lúbiť.*

Viem, čo je rozchod.

Videl som úbohého Josha Landisa v tom pube, ako celý zbledol a takmer sa rozplakal, keď mu Casey Hinshawová oznámila, že je koniec. Videl som Tess Parsonsovú, dobré dievča, ako bola dlhé týždne zničená, keď tá

potvora Shanna McFadenová rozšírila video, na ktorom bolo vidieť Tessinho exfajera Dannyho Lovasza, ako sa zaprisaháva, že Tess preňho nič neznamená. Viem, čo je rozchod.

Ale nie ja a Naomi.

Nie *my*.

Nám sa to nemohlo stať. Medzi nami to bolo na celý život. „KNSN“: *Kým nás smrť nerozdelí*; to bola naša mantra.

Viem, čo si myslíte: šesťnásť rokov...

No sú ľudia, ktorí sa stretnú v tomto veku a zostanú spolu po celý život. Pozrel som sa na ňu. V ten večer vyzerala smutná. Nekonečne smutná. *Odkiaľ pochádza ten smútok?* Odo mňa? Od niekoho iného? Tie otázky mi narážali do lebky ako vlny na kostru trajektu. Bola to baba, ktorú som mal rád. A s ktorou som chcel prežiť zvyšok svojich dní. Doriti, cítil som, akoby mi vnútornosti zožieral veľký dungenesský krab.

– Dopekla, povieš mi, o čo tu ide? Čo som urobil? Niekoho si stretla, je to tak?

Podvedome som začal silnejšie kričať.

Zahľadela sa na mňa a po prvý raz som pocítil, že sa medzi nami otvára priepasť: obrovská, celé svetelné roky. A to sme si pred niekoľkými týždňami boli takí blízki. Teraz takí vzdialení...

– Naomi...

Vystrel som k nej ruku.

Jemne som ju chytil za zápästie.

– PUSTŤ MA!

Šokovalo ma to. Prudko sa uvoľnila, akoby vložila prsty do nejakej pasce, akoby ju môj dotyk odpudzoval. A cúvla.

O krok...

Potom o dva...

A odrazu sa rozplakala.

– Ty nevidíš, čo sa tu robí? – vzlykala, po tvári jej stekali slzy a ešte cúvla. – Ty a tvoji kamaráti nevidíte, čo nám tento ostrov spôsobuje? Nevidíš, ako *sa to všetko skončí?*

Spytoval som sa, o čom to dočerta hovorí.

– Ako sa to všetko skončí? Moji... *kamaráti a ja?* – opakoval som ohúrený. – Ako to vlastne myslíš?

Pokročil som k nej, znova cúvla o krok.

Znovu som pokročil...

Znovu cúvla...

Podobalo sa to na nejaký pochmúrny, nebezpečný a desivý tanec.

Vyšli sme zo stredu krytého hornými palubami a hlavy nám začal bičovať ľadový lejak, stekal mi pod golier, ale vôbec som si to nevšímal.

– Naomi, – opakoval som nežne.

Vykročil som.

Cúvla.

– Nepribližuj sa...

Dotkla sa nebezpečne nízkeho zábradlia pri prove, kde vás len reťaz delí od pádu do vlniaceho sa mora. Musel som teda zastať.

– Nezabúdaj, že sú to aj *tvoji* priatelia – povedal som.

– Neboli sme tí najlepši priatelia na svete? Neveril som, že sme ako rodina? *Môj blízky, môj brat* – spomínaš si?

Zhnusene potriasla hlavou.

– Choď preč, – vzlykala. – Odíď, prosím ťa!

Teraz bolo v jej hlase čosi iné. Bol to *strach*. Bála sa ma. Ako to bolo vôbec možné?

– Naomi...

– Prosím ťa, Henry...

Zajakávala sa, slzy – či vlastne aj dážď – jej stekali po lícach. Za chrbtom jej revalo rozbúrené more. Biele spenené hrebene vln vybuchovali v gejzíroch vysokých ako domy oproti prove, päť metrov od nás. Do tváří nám pravidelne striekali spršky morskej vody.

Chytil som ju za zápästia.

– DORITI, PUSŤ MA!

Kričala. Akýmsi zlým hlasom. Dopálilo ma to.

Vtom som urobil gesto.

Prisilné.

Zatriasol som ňou ako slivkou, aby sa spamätala. Tam vpredu, pri zábradlí – len niekoľko centimetrov od prázdnoty... Viem, že to bolo šialené. Zrevala. Bránila sa. Hystericky. Vyzerala fakt zdesene. Zrejme verila, že ju hodím do mora. Ako si mohla myslieť niečo také? Ako

si mohla čo len na okamih predstaviť, že som niečoho takého schopný? Práve toto ma dnes najviac trápi.

Z celej sily ma odstrčila a pošmykol som sa. Spadol som na zadok – na mokrú palubu. Vymietla ju ďalšia vlna a osprchovala ma. V jednom okamihu, keď sa Naomi vyslobodila, som na ňu zdesene hľadel, ako sa nakláňa nad prázdnom, kapucňu jej strhol vietor, vlasy jej viali, z očí jej šla hrôza a za ňou sa dvíhali kopce čiernej peny a padali do priepastí...

– Héj! – zjačal akýsi zamestnanec a rútil sa po schodoch dolu (musel nás zbadať cez okná pilotnej kabíny alebo na bezpečnostných kamerách). – Čo to tu stvárate?

... No ona sa v poslednej chvíli spamätala, odrazila sa, obišla zamestnanca a zmizla na schodoch vedúcich na horné paluby.

– Naomi!

Rozbehol som sa za ňou, ale hore na schodoch sa mi už stratila a chlapík ma schytil za rukáv.

– Vystúpte hore! – zreval. – Zbláznili ste sa? Uvedomujete si, čo sa mohlo stať?

Ach, áno, uvedomoval som si to.

Vybehol som hore, bral som po dva schody, rýchlo som sa pozrel na kameru na strope, zaberajúcu úzke scho-disko.

Hľadal som ju. Všade. Na všetkých uzatvorených palubách, v dave cestujúcich sediacich pri stoloch či v radoch

sedadiel vpredu, medzi ľuďmi pri bare, vchádzajúcimi a vychádzajúcimi z toaliet, medzi inými študentmi, dokonca aj vonku na otvorených palubách, kde v takúto noc, keď vietor zavýjal ešte silnejšie, nebolo ani živej duše.

Naomi nebolo.

Nikde.

Vrátil som sa k nášmu stolu, z tváre mi kvapkalo, vlasy aj šaty som mal premočené. Prvý ma zbadal Charlie a vyvalil oči.

– Doriti, Henry! Si celý mokrý! A kde je Naomi?

– Neviem ju nájsť, – povedal som.

Kayla a Johnny zdvihli hlavy od smartfónov.

– Čože? Predsa ste boli spolu, videli sme vás, ako ste schádzali dolu...

– Povedali sme si, že tí dvaja to možno idú robiť do auta, – usmial sa Johnny.

mlčal som.

– Henry, čo sa to stalo? – spýtal sa Charlie, všimol si, že sa tvárim zmätene.

– Neviem, kam zmizla... Všade som ju hľadal... a ne našiel som ju...

– Veď ste boli spolu.

– Viem... viem.

– OK.

Vstal a pozrel sa na tých dvoch: – Vy tu zostaňte. Ak sa ukáže, zavoláte nám. My ju ideme pohľadať.

Podelili sme si úlohy; prešli sme všetky miesta, ktoré som už aj ja prehľadal.

Odrazu mi v hlave čosi prebleslo: videl som sa, ako behám po chodbách aj po miestnostiach, skúmam tváre, prezerám si postavy – a všimol som si zo dva detaily. Napríklad, že na palube je Jack Taggart. Sedel vzadu pri poslednom stole, hneď za ním boli dvere na kormu, a hoci bola práve špička a všetko bolo obsadené, on mal stôl len pre seba. Každý či takmer každý na lodi poznal Jacka a nikto netúžil po jeho prítomnosti. Taggart býval sám hlboko v lese, v najneprístupnejšej časti ostrova, pod Gardnerom, najvyšším vrchom na Glass Islande, vysokým sedemstotridsaťtri metrov. Jack mal zlú povesť a podľa mňa takým reputáciám niekedy aj môžete veriť. V ten večer skladal puzzle. Na trajektoch sa vždy nájde puzzle.

– Musela sa zatvoriť na ženskom WC, – povedal Charlie.

– Prezrel si ženské toalety?

– Pravdaže nie.

– Tak bude tam. – Jeho istota bola nákazlivá. Charlie pochybuje málokedy, len keď ide o ženy. Položil mi ruku na plece: – Skončilo sa to zle, čo? – Na okamih som si v jeho pohľade prečítal niečo iné ako súcit – záujem a zvedavosť.

Prikývol som.

Chytil ma za ruku a viedol naspäť k stolu.

– Našli ste ju? – spýtala sa Kayla.

Charlie jej naznačil, aby to nechala tak.

– Asi našla niekoho iného, čo ju odvezie, – povedal Charlie po niekoľkých minútach. Tvár mu ožarovali zadné svetlá auta pred nami a prístrojová doska.

Sedel som za volantom, v šere dolných palúb. Desila ma strašná predstava. Vedel som, že má pravdu. *Elwha* (indiánske meno pre losa alebo jeleňa wapiti v kmeni Činukov) môže odviesť vyše tisíc osôb a stoštyridsaťštyri áut. To je obrovský dav ľudí. Mohla sa nám teda ľahko vyhnúť a uchýliť sa do hociktorého auta iného študenta – dievčaťa či chlapca.

Vnútri sa rozozvučali sirény; rozkrútili sa a majáky vrhali na steny oranžové svetlá. Zapol som stierače a pomaličky sme sa v rade pohli k strácajúcim sa svetlám East Harboru, kým zamestnanci v žltých vestách mávali svetielkujúcimi paličkami.

2.

Ako tichý sláček

Volám sa Henry Dean Walker.

Mám rád knihy,
hororové filmy,
kosatky a Nirvanu
a mám šesťnásť rokov.

Žijem na Glass Islande, na ostrove severne od Seatlu, niekoľko morských míľ v Tichom oceáne, na západ od Bellinghamu a okresu Whatcom, poslednej časti pred americko-kanadskou hranicou. Ostrov patrí do súostrovia San Juan, v ktorom je pri odlive sedemstopäťdesiat ostrovov a ostrovčekov a pri prílive vyše sto. Sú rozosiate ako kamenná cesta a zarastené lesmi. Sú na nich malebné prístavy a cesty. Všade cesty: vedúce nad priepasťami, prekonávajúce zátoky a zálivy, sledujúce rozličné potoky v našich hlbokých lesoch – vízia Ameriky.

Tu ich predlžujú trajekty. A namiesto žralokov tu máme kosatky. V zime, na jar i na jeseň prší. Alebo je taká hustá hmla, že nedovidíš na pobrežie, ba ani na vrchovce jedlí, tým menej na zasnežené vrchy Cascades sto kilometrov na východ. Prší aj v lete, ale menej. V krajšom ročnom období prichádzajú turisti z celého sveta, aby sa pozreli na kosatky. Od skorého rána stoja celé hodiny v radoch na cestách k prístavisku trajektov, obsadzujú hotely *bed and breakfast* na súostroví, priveľa popíjajú, narobia tisíce fotografií, ktoré potom vymažú alebo zabudnú v pamäti počítačov, desiatky plachetníc a jacht zakotvia v prístave. A celé toto letné hmýrenie vyvolali tri filmy: *Zachráňte Willyho 1*, *Zachráňte Willyho 2* a *Zachráňte Willyho 3*. Sčasti ich nakrúcali na ostrovoch a vďaka nim sa kosatky stali také populárne, že každý prichádzajúci hlupák si želá len jedno: zazrieť aspoň jednu, skôr ako sa vráti domov.

No keď turisti odídu, na Glass Island sa vráti pokoj. A promiskuita... Tu sa všetci poznajú. Sme tu doma. To je jedna zo zvláštností nášho ostrova: na rozdiel od Seattlu, Vancouvru či dokonca Bellinghamu, ľudia sa tu nezamykajú, keď idú na nákup, ba niekedy ani v noci. Pravdaže, luxusné letné rezidencie Eagle Cliff a Smugglers Cove v najmalebnejších zákutiach ostrova, ktoré sú zatvorené sedem mesiacov z dvanástich, sú chránené o čosi lepšie, ale nie oveľa. Treba povedať, že náš ostrov je čosi ako prírodná pevnosť. Na začiatok spomeňme, že

nie je tak ľahko prístupný: z Anacortes treba ísť dobrú hodinu trajektom do East Harboru a odtiaľ vedie zo desať ciest a iných zjazdných tratí zakázaných chodcom, kde sú vstupy chránené zhrdzavenými reťazami a závorami, kde si možno prečítať SÚKROMNÝ MAJETOK. Napokon tu nie je ani veľa miest, kde by mohla loď pristáť. A ďalej je tu zakázané táboriť, sú tu len dva hotely a v peknom ročnom období spí väčšina turistov u domácich obyvateľov.

Ako som už povedal, všetci sa tu poznajú. Ľudia tu nemajú tajomstvá. Alebo si ich musia skryť hlboko vo svojom vnútri.

Taký je Glass Island. Aspoň som tomu veril.

Rozostavujem kulisy, lebo je to dôležité. No nie je to môj domov. Ozajstný. Taký domov nemám: s matkami som veľa cestoval, veľa sa sťahoval. Do veľkých miest ako Baltimore alebo na také ťažko prístupné miesta ako Marathon na Floride, Port Oxford v Oregone a Stowe vo Vermonte. Akoby sme pred niečím utekali. A utekali sme. Otázka je pred čím. Dodnes som od svojich dvoch matiek nedostal inú odpoveď ako nadnesené zapieranie: „Ale, Henry, kde na to chodíš? Páčia sa nám malebné miesta, to je všetko!“ Dokonca sa nám stalo, že sme sa náhlivo sťahovali neskoro v noci. „Henry! Rýchlo! Obleč sa!“ Vtedy som mal deväť rokov. Nezabudol som na to, hoci si to myslia. Osem mesiacov sme bývali v Odesse v Texase. O mesiac sme sa presťahovali na Glass Island.

Inak povedané, na druhý koniec krajiny (pozrite si mapu). Sme tu už osem rokov. A to je podľa mňa rekord.

Mám rád svoje mamy. Volajú sa Liv a France – ako Francúzsko. Mám ich rád. Naozaj a veľmi.

Niekedy sa mi však zdá, že sa voči mne správajú tak trochu... *ochranársky*. Napríklad mám prísne zakázané dať svoju fotku na Facebook alebo na inú sociálnu sieť, zoznamku či súkromný blog. Vidí sa vám to čudné? Aj mne. Povedal som im to. A ich odpoveď? „Henry, ty nechápeš, že čo raz dáš na internet, zostane tam na večnosť, a že výraz *súkromný život* pre tých ľudí neexistuje? Kašľu na váš súkromný život. Ba čo horšie: mienia na ňom zarábať. Surfovať na internete je ako celý deň sa prechádzať nahý v sklenom dome. Chápeš, čo tým chcem povedať? Keď budeš dospelý a raz budeš chcieť dať preč všetky tie vecičky, za ktoré sa budeš hanbiť, vieš, čo ti odpovedia? *Lutujeme, človeče: na to si mal myslieť skôr...*“ (Liv.)

„Navyše ti sľubujú, že budú chrániť tvoje súkromie, no keď ich vláda požiadala, aby získavali dôverné informácie, tí špinavci sa nerozpakovali, sotva protestovali.“ (Opäť Liv.)

(France, posunkami:) *Nijaké fotky ani video, jasné?*

Poznačil som si do zošita nové slovo: „rozpakovať sa“. (Snívam o tom, že budem spisovateľom, filmárom alebo hudobníkom – ešte neviem. V každom prípade umelcom so všetkým, čo toto slovo dnes znamená.)

Rovnaké to bolo s fotením v škole: v ten deň mi Liv a France povedali, aby som zostal doma. Aspoň odvtedy, ako sa to začalo opakovať, lebo kdesi v starej škatuli máme staré albumy zo základnej školy. Prečo som sa to nikdy nechcel vyzvedieť? Pokúšal som sa, môžete mi veriť. Aj keď len *trošku*. Nakoniec *nie veľmi*. Nie *úplne*.

Myslím si, že som sa bál odpovede...

A potom tu je jeden sen. Mávam ho často. Vlastne nie často, ale každú noc alebo takmer každú. Tak ako minulú. Keď som zaspal, na mori hrmelo. Vždy to je ten istý sen. Spiace predmestie, celé rodiny mätajú znepokojujúce predstavy. Na kraji postele sedí pri mne matka, vidím, že sa bojí. Koľko tak môžem mať – tri roky? Možno menej... A keďže mama sa bojí, ja sa bojím dvakrát viac. V tom sne to však nie je ani mama Liv, ani France – je to iná mama. Krásna ako deň. No vystrašená, veľmi vystrašená. *Henry, buď ticho, on je tam*, vraví mi. Neodvážim sa spýtať, o kom to hovorí, no spôsob, akým vyslovuje to *on*, ma desí a bojazlivo sa schovám pod prikrývku. Mama vstane a cez okno sa pozrie dolu na ulicu. Čo vidí? Pravdepodobne nič. Okrem priečelí ponorených do tmy a áut zaparkovaných na ceste a pozdĺž chodníkov, driemajúcich so zhasnutými svetlami, no inak *živých*. Potom sa vracia ku mne, bledá, ale usmievavá, pohladká mi vlasy: *Je to v poriadku, nikto tam nie je, budeš túto noc spať s mamou?* Táto otázka mi odstráni z hrude obrovskú ťarchu hrôzy a odhodlane prikývnem.

Je to príjemná, veľmi príjemná letná noc – no kazí ju znepokojujúca otupenosť.

Vráťme sa k mojim mamám: mám ich nadovšetko rád. Myslím si, že vďaka nim som dostal to najlepšie možné vzdelanie – a to nehovorím len o nadobudnutí schopností. Ak mám aj nejaké nedostatky, im to nemožno pripisovať. Idem vám teda o nich povedať: Liv je malá, impulzívna, tmavšia a územčistá – France je väčšia, svetlejšia, jemnejšia, pokojnejšia: ako letný večer strávený obdivovaním zapadajúceho slnka nad úžinou Juan de Fuca alebo ako *adagietto* z Mahlerovej 5. symfónie. Nie sú to moje *skutočné* matky: som adoptované dieťa. (Na školskom dvore na mňa Shane Cuzick pokrikuje: „Héj, Einstein, ktorá je tvoj otec?“ Nato sa zarehocú jeho verní spojenci Paulie a Ryan, ktorí už zažili vylúčenie – Paulie na päť dní a Ryan na štvrtrok. Shane sa už ocitol v kancelárii šerifa Kruegera a hrozilo mu vyhostenie, keď dolámal Malcolmovi ruku.)

V období od deväť do trinásť rokov som bol námesačný.

V noci ma nachádzali v obývačke, ako tam zmätene stojím v pyžame, cez okná svieti mesiac, ako chlapec v *Blízkyh stretnutiach tretieho druhu*.

Raz ma dokonca Liv našla za domom, bosého v mokrej tráve pred otvoreným prístreškom, kde som zažal svetlo a fascinovane naň hľadel ako nočný motýľ. Po tejto

príhode zamkynali dvere aj okná, keď som zaspal, a na kľučku mi zavesili zvonček. Až do štrnástich som ešte mal zopár takýchto udalostí, no potom to náhle prestalo. Mama Liv ma volala „môj malý pochodujúci námesačník“. Našťastie, tá prezývka časom zmizla.

Lekár povedal, že to pochádza z našich častých sťahovaní. Že sa v spánku vraciam a podľa neho hľadám niekdajší dom – *svoj prvý domov* – a terazší nespoznávam. Myslím si, že to povedal len tak a že v skutočnosti o tom nič nevedel. Že koncom detstva prichádza vek, keď antény, ktorými prenikáme do tajomstiev sveta, fungujú oveľa lepšie a silnejšie ako u dospelých: až dovtedy, kým puberta, hormóny, racionalizmus dospelých a vzdelávací systém definitívne neotupia náš zmysel pre všetko zázračné a krásne.

Keď si v pamäti otvorím knihu svojho detstva, na jej stránkach nachádzam neuveriteľné bohatstvá: ako som raz vystúpil zo školského autobusu a pes Stubbsovcov mi odtrhol kus nohavíc – lebo som sa mu odrazu zne páčil pre akýsi čudný dôvod, usadený v jeho malom psom rozumčeku; strieľanie potkanov karabínou na stlačený vzduch na smetisku v Cowan Point – na hore odpadkov, špinavých plesnivých matracov, obalov od cukríkov marschmallows Swiss Miss, škatúl od Quinoa Flakes, zvyškov jedla, ohryzených od myší, to všetko sa ťahalo pomedzi husté kríky ostružín až k malému potoku Cowan Creek ako taký Everest hovien; vidím matku

Jimmyho Lombardiho oslnivej krásy, v lete vždy s dvoma rozopnutými gombíkmi na blúzke; aj starého Terrencea, ktorý nenávidel deti a vo dne v noci mal spustené rolety, a keď sme prechádzali popri jeho dome, vymýšľali sme si množstvo strašných príbehov, čo sa za jeho múrmi odohrali: unesené deti, žena štyridsať rokov priviazaná na kreslo, tajné schôdzky gangstrov tretieho veku – ak si to vôbec viete predstaviť, vlastne mimozemšťanov, ktorí si, neviem prečo, vybrali za svojho vodcu pri dobývaní Zeme práve toho odporného starca.

A potom prišiel koniec školy a zasa prázdniny. Na našom ostrove boli júl a august viac ako kdekoľvek inde synonymom slávností, zmrzlín, turistov, hudby, predstavení, bicyklovania, plachiet plieskajúcich vo vetre, smiechu, vzrušenia, novostí a – *dobrodružstva...* Sezóna sa začínala 4. júla sprievodom vozov, jasajúcim davom, petardami a strapcami farebných balónov na priečeliach. Desaťročnému chlapcovi sa leto zdalo také zázračne dlhé ako plavba Atlantikom koncom 15. storočia a začiatok školského roka skoro taký vzdialený ako Východná India pre Krištofa Kolumba.

Taký bol náš ostrov v očiach dieťaťa: najkrajší, najnezvyčajnejší, nejnenahraditeľnejší. A ako čerešničku na torte som si želal jediné: prežiť celý svoj život na tom istom mieste. No ak sa dieťaťu páči hocikde, v šestnástich to už je inak. Teraz sa mi tento ostrov so svojimi dlhými upršanými mesiacmi a priveľmi krátkym letom,

so svojím izolovaním a odchodmi trajektov, aby ste sa dostali na pevninu, zdá tým, čím aj je: väzením.

Ako som už povedal, snívam o tom, že sa stanem spisovateľom.

Alebo filmárom.

Nech vás neprekvapí môj jazyk: som len normálne vzdelaný mladý muž, akí by mali byť všetci v mojom veku, čiže nie taký zaostalý ako tí kreténi z lýcea, ktorí sa pustili do Walta Whitmana, keď od nich profesor literatúry chcel, aby sa vyjadrili k jeho zbierke básní *Steblá trávy*. Na vložených tweetoch tomu veľkému mužovi adresovali komplimenty ako „vymletý bastard“, „básnik pre buzíkov“. Okrem toho (čo je dôkaz mojej normálnosti) mám rád horory a Nirvanu. Steny mojej izby mám polepené posterami filmov *Texaský masaker motorovou pílou*, *Hellraiser*, *Evil Dead 2* (*Smrteľné zlo 2*), *Hostel* a dokonca *Drakula* režiséra Toda Browninga. „Je vždy také príjemné vojsť do tvojej izby, Henry: akoby sme vošli do múzea hororu.“ (Liv) A každý rok si s Charliem zájdeme na Experience Music Project v Seattli, kde sa narodil Kurt Cobain z Nirvany, len aby sme si pozeli interaktívnu galériu venovanú tejto skvelej skupine z Aberdeenu.

Môj obľúbený text? *The Turn of the Screw* od Henryho Jamesa.

Najobľúbenejší hororový film? *Exorcista* (aj *Satan* a *Kruh*).

Najobľúbenejší album? *In Utero* od Nirvany.

Na druhý deň po tej smutnej škriepke na trajekte som sa zobudil neskoro. Zdola som zachytil Livin krik:

– Henry! Henry! Vieš, koľko je hodín?

Rýchlo som sa osprchoval, schytil som prvé, čo mi prišlo pod ruku, a hodil som to na seba, vzal som matiku a biológiu a zbehol som dolu.

Ešte na schodoch som si pozrel telefón a znova mi zovrelo srdce.

Nijaké správy.

Je 7:02 ráno. Vedel som, že je už dávno hore: Naomi bola ranné vtáča. No vedel som aj to, že odteraz nemám nádej.

V to ráno na mňa v kuchyni čakala mama France, zimomrivo sa chúlila do flanelového župana, v ruke držala pariacu sa šálku kávy. Na okná sa lepila hustá hmľa. Keď som zišiel zo schodov, pred tvár som si priložil otvorenú ruku, palcom som sa dotkol brady:

Mama.

Usmiala sa a priložila k sebe päste.

Je chladno.

Odpovedal som, ale nie nahlas. Mama France je hluchonemá, no vie čítať z pier. Každé ráno spojila ukazovák a prostredník, oddelila ich a žmurkla:

Vajcia?

Naznačil som jej, že nie, a náhlivo som vypil kávu. Potom som zamieril k dverám a na chrbte som cítil jej pohľad. Z obývačky som začul hlasy, medzi nimi aj Livin.

Bolo odtiaľ cítiť praženicu, opekanú slaninu, chlieb vo vajíčku s brusnicami a kávu. Mimo sezóny sme mali hostí z Európy, ktorí v ten deň odchádzali do Britskej Kolumbie. Našu adresu zrejme našli na internete: Liv a France ponúkajú *bed and breakfast*. Pôvodne moje mamy určite nezamýšľali ponúkať *bed and breakfast*, aspoň súdiac podľa ich búrlivých diskusií, čo som si niekedy všimol (Liv zvýšila hlas a France veľmi rýchlo mávala rukami všetkými smermi). Liv dlho dúfala, že sa stane violončelistkou v symfonickom orchestri v Seattli alebo že ako mladá umelkyňa získa cenu Beatrice Hermannovej, ktorú každý rok udeľuje americká Tacoma Philharmonic. Liv je vynikajúca interpretka (jej prvou obdivovateľkou je France, zbožňuje *hladiet* na ňu, ako hrá, fascinovane ako mačka dlhé minúty pozoruje pohyby sláčka), no je priveľmi náladová a už aj trochu staršia na také ocenenie. France pracuje v Redmonde pre známu medzinárodnú firmu v oblasti mikro-informatiky, ktorá má porozumenie pre hendikep; niekedy tam zostáva aj vyše týždňa. No cez prázdniny a víkendy pomáha Liv s domom. Zariadili ho starými lodnými kuframi, veľkými hlbokými posteľami, lanovými a bavlnenými plachtami, vecami z blších trhov, kvetmi, papradinami, kobercami, knihami a lapačmi snov. Dom je vlastne typická chata pri severozápadnom Pacifiku s cédrovými šindľami, rohovými oknami a terasou s očarujúcim výhľadom na záliv a hory. Po svahu dolu k pontónu, najprv pevnému,

potom odstrániteľnému, vedú cesty vydláždené doskami a na vode sa hojdá motorový čln. Podľa mňa by dom určite potreboval vymaľovať, strecha je zelená od machu, farba sa odlupuje, v žlaboch je plno lístia, soľ rozožiera okenné rámy a na svahu je priveľa černicových kríkov a stromčekov, ale inak tu je dobre a vnútri je pohodlne a útulne ako v hniezde.

Taký bol život na Glass Islande: čosi také milé a pokojné, zbavené náhlenia ako pohľad na tichý sláčik. Na jeden kmeň ktosi vyryl:

STRATENÝ RAJ

Neviem, kto to bol, možno jeden z tých turistov, čo sa tu každý rok nadchýňajú výhľadom a chvíľu snívajú o tom, že zanechajú svoj byt v meste, svoj stresujúci život, ovládaný technikou, a preteky s časom a že sa tu usadia. Je to vhodný záver príbehu, čo bude nasledovať. Lebo vtedy som to ešte nevedel, no mal som sa dozvedieť, že raje sú stvorené na to, aby boli stratené.

A že celá genéza sa začína zločinom.

3.

Kráľovstvo

Na tejto planéte žije k dnešnému dňu 7 212 913 603 obyvateľov. Každý deň sa na Zemi narodí 422 000 detí.

Priemerne 170 000 ľudí zomrie, čo je vyše 12 miliónov za mesiac a 154 miliónov za rok. (Ak sa nazdávate, že váš život, váš malý osobný život, vaše ego a všetko, čo je s tým spojené, je nejako dôležité, pridajte si to k tým číslam, a ak veríte v Boha, nuž tak si povedzte, že ho pravdepodobne zamestnáva priveľa spisov naraz a že tam hore nemá dostatočný rozpočet.)

K tomu dňu bolo prihlásených 6,8 miliardy mobilných telefónov a 2,8 miliardy prístupov na internet.

No Charlie je len jeden.

Charlie je môj najlepší priateľ.

Charlie je niečo špeciálne a nepochybne to je výnimočná ľudská bytosť.

**Niekoľko základných informácií
o mojom priateľovi Charlie:**

Charlie vždy mešká. Charlie je panic. Charlie je zakomplexovaný svojím vzhľadom. Charlie nosí košele zapnuté pri krku. Charlie je posadnutý sexom. Zbožňuje oplzlé historky (my ich voláme riťkové). Charlie je cynický chlapec. Bezočivý. A smiešny. Veľmi, veľmi smiešny... No v skutočnosti, a to je najdôležitejšie, keď máte šestnásť, nejde tak o to, aby ste takí boli, ale aby ste tak vyzerali. A Charlie sa tvári ako cynik, tvári sa ako bezočivec. V skutočnosti je Charlie ako maslo: Charlie je ten najlepší priateľ, o akom sa dá len snívať.

V to ráno 23. októbra som potlačil dvere na obchode jeho rodičov: Ken's Store & Grille hore na Main Street („Potraviny, benzín & diesel, nápoje, videá“, hlásal veľký nápis na priečelí okolo maľby vyblednutého päťstažníka a historického dátumu „od 1904“). Vnútri bolo ešte napísané: *raňajky & burritos, čerstvé sendviče, voľné wifi, fantasický obchod, delikatesy, extra jemný gril, friendly bar...* V to jesenné ráno sa za oknami tlačila noc a hmľa, v tom vlhku bol cítiť príliv, ryby a naftu, tak ako vo všetkých prístavoch na svete. Bolo tam počuť aj zvuky:

neprestajné klinkanie sťažňov v prístave,

hrdzavý zvuk vývesného štítu na obchode, čo sa hoj-
dal vo vetre,

škriekanie čajok poletujúcich v hmle,
zavýjanie samého vetra, čo silnelo a slablo, silnelo
a slablo,
temné, vzdialené a tajomné hučanie mora,
bafkanie motora neviditeľnej lode, odchádzajúcej
z prístavu...

Vnútri bolo ticho – okrem vrzgania pokazeného ne-
ónu a slabého bzučania radu mrazničiek vpravo, kým ja
som zamieril k automatu vľavo.

Potom zacengali mince, čo som vhodil do automatu.
Charlie tam už mal byť. Kde je?

Na osvetlenej sklenej stene automatu sa odrážala moja
bledá, znepokojená, strhaná tvár. Ukázala sa čokoládová
tyčinka a vtom sa za mnou ozvala hudba. Vyskočil som,
akoby sa podlaha zmenila na trampolínu. Ostrá, útočná
hudba: AC/DC, *The Razors Edge*. Obrátil som sa a stuhol
som od hrôzy, ako sa hovorí v románoch Stephena Kinga
či Lovecrafta. Asi na štyri metre odo mňa trčali spoza
radu mrazničiek Charlieho nohy. Ležali na zemi nehyb-
ne, trochu od seba. V pozícii 10 hodín 10 minút. Spoznal
som hudbu z jeho mobilu: musel ho mať vo vrecku. Vši-
mol som si jeho tenisky Nike Air Jordan.

– Charlie! – skríkol som.

Rozbehol som sa k nemu. Hudba zmlkla a nastalo ti-
cho, také husté ako hráškové pyrė. Charlie sa nehýbal.
Ako som bežal popri mrazničkách, vravel som si, že
zamdlel alebo že je možno mŕtvy.

– CHARLIE!

– Dopekla, Henry, nemusel by si sa tváriť tak hrozne!

Naozaj tam ležal na zemi. Úplne živý... V skutočnosti mal svoju veľkú hlavu medzi nohami manekýna, oblečeného v najnovšom letnom modeli, ako to nazývajú (nechápal som, prečo ho ešte nenahradilo zimné oblečenie), a pohľad upieral na miesto zakryté kúskom modrej látky.

– Vidiš, na čo sa koncentrujem?

– Čo blázniš?

– Naozaj? Pokúšam sa predstaviť si to s nejakou kočkou...

– Čože?

– Aká kočka by to bola, čo povieš?

– Doriti, Charlie!

Vstal, oprášil si ruky, zívól, pretiahol sa.

– Čože? Nehovor mi, že si niečo také nikdy nevidel...
(*Ach, nie, Charlie, prosím, dnes nie...*)

– Zakazujem ti...

Zdvihol ruky, že sa poddáva, zhrnul si prameň vlasov za ľavé ucho. Charlie má vlasy rovné a čierne ako havranie perá a uprostred rozdelené pútcom. Keďže sú tak trochu dlhé, ustavične si ich strká za uši.

– OK. OK. Nechajme to. – Spoza pultu s pokladnicou si vzal plecniak a čierny Zero skateboard so smrtkou, potom sa pozrel, kto mu volal, a mne znovu stiahlo žalúdok, keď som si pomyslel na svoj mobil – zúfalo tichý.

– Doriti, zasa reklama... Vieš čo, Henry? Občas by si to mal nechať tak, trochu sa uvoľniť. – Ospanlivo sa na mňa pozrel, tak ako každé ráno.

Vyšli sme z obchodu a pohltila nás ranná októbrová tma, hmla a pach mora.

– Mal by si prestať s tým obchytkávaním, – povedal som mu a zamieril som k autu.

– To iste, – odsekol mi a zatvoril dvere na obchode. – Niekedy ho mám nafúknutý ako artičku, toľko ho fidlujem! Keby bola masturbácia olympijská disciplína, mal by som zlatú medailu! Som Usain Bolt v onanovaní!

Takmer reval a ja som sa znepokojene pozrel k oknám rodičov za obchodom, ktorí by za nič na svete nevynechali nedeľnú omšu a neochvejne verili, že tento svet bol stvorený za sedem dní. No aj tak som cítil, že to len predstiera – ako tí komici, čo musia aj po smútku či rozchode zahrať show. To bol Charlie. A bol to môj najlepší priateľ.

Na tento ostrov som prišiel pred siedmimi rokmi, teda keď som mal deväť rokov. No Charlie, Naomi, Johnny a Kayla tam bývali oveľa dlhšie, určite odvždy. Je to ich kráľovstvo – a odkedy ma prijali medzi seba, aj moje. Ako hovorí Henry Miller, všetko, čo sa neodohráva na ulici, je falošné, pomýlené, *literatúra*. A ulica patrila nám. Takmer. Boli tam aj Shane, Paulie a Ryan – tí traja ničomníci – a zopár ďalších darebákov zo súostrovia. No bez nich sme boli králi celého sveta.

Naše kráľovstvo sa rozprestieralo od najmensej záto-
ky, obkolesenej lesmi, až po South Beach, najdlhšiu pláž
ostrova na juhu, ktorá je oproti Prielivu Juan de Fuca,
vedúceho do Tichého oceána, a ktorú prizdobujú hory
naplaveného dreva: kilometre morom vyvrhnutých kme-
ňov svetlej smotanovej farby tých najnovších až po po-
polovo sivú tých najstarších. Naše kráľovstvo sa rozpre-
stieralo aj na Main Street – odhora, kde sa nachádzajú
bejzbalové, futbalové a basketbalové ihriská a katolícky
Kostol sv. Františka, až po prístavisko trajektov pri ma-
lom obchodnom stredisku na pilótach, kde je zas nejaký
butik so suvenírmi a s oblečením, označkoványm „Glass
Island“, Blue Water Ice Cream Fish Bar a čínska reštau-
rácia. Boli tam stopy po odlive, ako deti sme sa tam člap-
kali v piesku medzi bublajúcimi mušľami, zašli sme až
po čarovný les v Crippen Parku s ošľahanými stromami
fantastických tvarov.

Kraľovali sme aj na susedných ostrovoch, medzi kto-
rými sme sa v lete plavili v pestrofarebných kajakoch.
Boli to len skaliská zježené jedľami, malé zátoky ligo-
tajúce sa na slnku, rozsiahlejšie, ale neobývané územia.
Chodníky, vytvorené medzi vysokými papraďami a krík-
mi, viedli k zátokám, ktoré turisti nepoznali.

Bolo to naše kráľovstvo a my sme boli tí najlepší pria-
telia na svete, neodlučiteľní, spojení ako prsty na ruke.

Medzi Charliem, Johnnym, Naomi, Kaylou a mnou
to bolo na život a na smrť. Aspoň sme si to v tom čase

mysleli. Ako som povedal, všetci okrem mňa vyrastali na tom kúsku zeme, obkolesenom vodou. Vzniklo tam akési zvláštne spojivo – na polceste medzi čistým jednoduchým priateľstvom a niečím hlbším, živelným.

Mystickejším.

Ako u zvierat, čo žijú vo svorke.

Keď sme mali dvanásť – trinásť rokov, pravidelne sme liezli na najvyšší svah ostrova, Hood Cliff, na konci ktorého hučí dolu príboj. Každý z nás sa spúšťal dolu cúvajúc, chrbtom obrátený k priepasti, so zatvorenými očami a s rukami natiahnutými pred seba. Ostatní stáli na okraji priepasti, držali sa za ruky a vytvárali tak ľudskú reťaz. To jediné vás chránilo pred pádom, ktorý by sa nevyhnutne skončil dolámaním dvesto dvanástich ľudských kostí na skalách. Keď ste za chrbtom pocítili ruky, zastali ste. Do uší vám hučal vietor, srdce vám šlo vyskočiť z hrude. More bolo do nedohľadna posiate ostrovmi. Vo vzdialenosti asi sto kilometrov sa dvíhali hory. Zomierali sme od strachu.

Mali sme aj čosi iné, čo sa nazývalo *krst*.

Vlastne to bolo akési zasvätenie. Hoci vtedy sme ešte nepoznali zmysel toho slova. No tam, hlboko v lese, nás posvätný charakter tej ceremónie inštinktívne poznačil.

Keď ma *krstili*, plakal som. Mal som trinásť rokov, to nie je veľa. Plakal som, lebo som vedel, že týmto činom mi odhaľujú tú najtajnejšiu súčasť svojho spojenia. Podávali mi najväčší dôkaz dôvery a lásky, aký kedy ukázali

cudzincovi. Vyrastali spolu, boli ako stádo zvierat alebo nejaké spoločenstvo hmyzu. A týmto rituálom ma prijali do svojho kruhu. Navždy.

Sám obrad nevyzeral dajako zvláštne. V ten deň kráčali predou mnou po lesnom chodníku k rieke. Potom na brehu mi zaviazali oči.

– Vyzleč sa, – povedali všetci naraz.

– Čože?

– Vyzleč sa, – nežne opakovala Naomi.

– Neboj sa, Henry, – ozvala sa Kayla. – Nebudeme sa ti vysmievať.

– A nikto to nefilmuje, – pridala sa Charlie. – Máš moje slovo.

Poslúchol som.

– Aj slipy.

Váhal som, potom som si ich stiahol. Ruky sa mi triasli.

– Vojdi do vody.

Urobil som, o čo ma žiadali. Tackal som sa a nešikovne som sa kĺzal po hladkých a nerovných kamienkoch na dne, po členky som sa ocitol v ľadovej vode. Chlpy na rukách aj nohách sa mi zježili ako piliny na magnete. Bol som rozrušený, cítil som sa smiešne. Roky ma nikto nevidel nahého, ani Liv a France nie. Penis sa mi od chladu a hanby scvrkol.

– Choď ešte ďalej.

Postúpil som na miesto, kde bol veľmi slabý prúd, voda tam stála a nebola taká studená, ba dokonca bola teplá. Kožu mi pohladila vlažná voda, bol som v nej až po pupok.

Ktosi mi stiahol pásku z očí. Boli tam aj oni. Utvorili okolo mňa kruh.

Postupne sa každý z nich priblížil ku mne.

Môj blížny, môj brat, povedal Johnny a objal ma.

Môj blížny, môj brat, povedal Charlie a objal ma.

Môj blížny, môj brat, povedala Kayla a objala ma.

Môj blížny, môj brat, povedala Naomi a objala ma.

Každé to objatie bolo čisté a nevinné, to je jasné.

Napriek tomu som sa v ten deň do nej zaľúbil. Keď som ju videl nahú v tej čistej vode, uprostred leta a v hlbokom lese. Keď som na sebe pocítil jej hladkú, hodvábnu pleť, ochladenú vodou z rieky, no zohriatu slnečnými lúčmi, keď mi jej mokré vlasy máčali plec a keď mi na hrudi bilo jej srdce, ľahučko ako vtáčik, keď sa ma dotýkali jej malé prsia ako dva púčiky. Keď som ju videl plávať, potom sa zohnúť a žmýkať si z čiernych vlasov v prúdoch vody, s jej tmavým, ametystovým a žiarivým pohľadom, upretým na mňa.

– Teraz si jeden z nás, – povedal Johnny, ako vychádzal z rieky a sušil sa. – Už si pokrstený.

V ten deň sa dokonca ani Charlie nepokúsil o hlúpy vtip, hoci si zvyčajne neodpustí uťahovať si zo svätuškárov v East Harbore. Nikdy som ho nevidel takého vážneho. Usmial sa na mňa. A tak ako som sa zaľúbil do Naomi, cítil som, že naše priateľstvo je čosi viac ako vzťahy v celej skupine.

Hoci sa to zdá čudné, skamarátili sme sa pri jednom pohrebe. Charlie, Johnny a ja. Už predtým sme sa stretli v meste, na pláži aj v škole, no v ich očiach som bol cudzinec: prišiel som tam, na koniec sveta, vychovávaný dvoma matkami lesbičkami – jednoducho kreatúra na polceste medzi chlapcom a mimozemšťanom...

Všetko sa zmenilo v deň pohrebu Jareda Larkina, či skôr potom na kare u Larkinovcov. Jared mal dvanásť rokov ako my. Spáchal samovraždu.

Ani jeho som vlastne nepoznal. Bol v našej triede, ale ničím nevzbudzoval pozornosť: priemerný žiak, tichý, krehký, telesne drobnejší – dievčatá si ho nevšímali. V orchestri na lýceu hral na trúbke. Nikdy nepatril k tým, ktorých by si vybrali, keď sa zostavovalo športové družstvo, skôr naopak. Patrila k tým, ktorí ešte čakali, že si ich vyberú, hoci bola lavička takmer prázdna, a na ktorých sa arogantní vedúci družstiev mračili a vzdychali: „Ach, nie, len toho nie! To nie je spravodlivé, už máme v družstve Finka!“ Večer sa vracal rovno domov a s nikým nehovoril.

Neskôr sme sa dozvedeli, že Jared mal depresie. Keď som sa vtedy spýtal mamy Liv, čo to znamená, odpovedala mi: „Henry, je to ochorenie ducha, duševná choroba – odoberie ti chuť na rôzne veci, chuť do života...“ Spomínam si, že som chcel vedieť, či to je nákazlivé. Jared sa už o to raz pokúsil, no ako sa zdá, otec ho včas zbadal, ako nehybne stojí vo svetle mesiaca na konci pontóna, akoby

zhypnotizovaný nekonečným oceánom, čo sa pred ním ligotal, a potom sa ponoril s rukami pritisnutými k telu. Otec sa rozbehol a tiež sa ponoril. Vtedy ho v poslednej chvíli zachránil. Muselo ho to úplne vydesiť – tá istota, že boj je vopred prehraný. Predstavte si, že by ste mali syna, malého chlapca, milovali by ste ho, a nevedeli by ste, ako ho ochrániť pred tieňmi, čo okolo neho číhajú...

Druhý pokus bol úspešný.

Podľa Bree Westhersbyovej, jeho jedinej kamarátky, vyčkal na posteli, kým jeho rodičia budú tuho spať, potom vyliezol oknom a pokojne kráčal na koniec pontónu. No čo o tom ona môže vedieť? Ak to tak bolo, tak sa ani nezastavil, šiel rovno k cieľu a *čľup!*

Spytujem sa, či niekde hlboko vo svojom vnútri nevnímal jasnejšie ako my náš svet, či lepšie ako my nechápal jeho márnosť a krutosť, či si skôr ako všetci ostatní neuvedomil, že sme svojím egoizmom odsúdení...

Po obrade na cintoríne nasledoval kar, bola tam celá Jaredova trieda. V jednej chvíli sa mi to zbridilo: tí najmladší vyzerali ako na nejakom predstavení, čierne kravaty ich škrtili; dospelí nevedeli, čo povedať – dvanásť-ročný chlapec spáchal samovraždu; Liv a France boli medzi niekoľkými zriedkavými osobami, čo stáli pri rodičoch. Musel som sa trochu nadýchnuť, a tak som vyšiel von a pomaly som obchádzal dom. Nemusíte mi veriť, no bol to takmer prvý jarný deň a takú jar, plnú kvetov, voňavého vánku a čistej oblohy, sme ešte nezažili.

Príroda sa po prežitej zime znovu prebúdza k životu a spýtal som sa sám seba, či by aj Larkin nebol prežil, keby bol vydržal ešte niekoľko dní. Viem, je to hlúpe, no mal som dvanásť rokov. Šiel som po bočnom chodníku medzi šindľovou stenou namaľovanou nažltlo a vysokým dreveným plotom. Na druhej strane vrčala kosačka. Zastal som a stuhol, keď som zbadal nehybnú hojdačku, ktorú už zrejme nikto nebude používať a zhrdzavie, ale najmä opustený bicykel, opretý o strom, a basketbalovú loptu – *Jaredov bicykel a lopta...* Chvíľu som na ne hľadel so slzami v očiach, potom som šiel ďalej. Na rohu sa nad žltou stenou dvíhala veľká lipa. Zastal som a vtom som za sebou začul hlasy:

– Úbohý Jared, – povedal prvý, zdalo sa mi, že to je chlapec z našej triedy.

– Keby sme boli vedeli, čo sa mu skrýva v hlave... – povedal druhý hlas. Tentoraz som rozoznal fufňavý hlas Charlesa Scolnicka z mojej triedy.

– Ako sme to mohli vedieť? – ozval sa dievčenský hlas. – S nikým sa nerozprával.

– Chceš povedať, že si ho nikto nevšímal, – zasiahol Charlie. – Akoby neexistoval...

Chvíľu bolo ticho, v tom jarnom vzduchu, premiešanom tieňmi aj slnkom, zavialo ku mne trochu cigaretového dymu, potom sa znovu ozval Charlie:

– Videli ste? Pearson vôbec neprišiel na pohreb...

– Možno nemá rád pohreby, – povedalo dievča.

– Ten poondiaty Pearson je naozaj blbec, to teda je, – odsekol Charlie.

Pearson bol náš profesor jazykov a ja som s Charlieom súhlasil: profesor bol konzervatívny, pompézny, sektársky, raz mi odporúčal, aby som čítal niečo iné ako Stephena Kinga. Vedel som, že Pearson vydal knihu: v školskej knižnici boli dva kusy, možno sa predali iba tie dva. Volalo sa to *Možno mestské fantómy zmiznú*. Som si istý, že to je citát z nejakého iného autora, pretože také individuum nie je schopné prísť na čo len najmenšiu originálnu myšlienku.

– Bastard, vedel som to, hneď ako som ho po prvý raz uvidel, – potvrdil prvý hlas.

– Čo si myslíte o Henrym Walkerovi? – spýtal sa odrazu Charles Scolnick.

Zadržal som dych a srdce sa mi splašene rozbúchalo.

– Vyzerá fajn, – povedal prvý hlas.

– *Je taký zarbi*, čudný, – dodal Charlie a mne až uši očerveneli.

– A prečo?

– Tento chlapec sa nikdy nepúšťa do reči, – pokračoval Charlie, – iba keď sa ho profesori spýtajú, no vždy odpovie správne, doriti. Má výborné známky, ale nepchá sa nikomu do zadku. Všimli ste si? Kašle na to, čo si myslia profáci.

– Je to mega trieda, – pridala sa prvý hlas a ja som sa od hrdosti nafúkol.

– Mne sa páči, – potvrdilo dievča a srdce mi začalo biť ešte rýchlejšie.

– Musíme ho osloviť, – povedal Charlie, – navrhnúť mu, aby šiel s nami, hoci len raz... aby sme zistili... Čo si o tom myslíte?

– To on má tie matky lesby? – chcel vedieť prvý hlas.

– A čo s tým? – spýtalo sa zarazene dievča.

Ticho.

– Ten Larkin... – pokračoval smutne Charlie. – Uvažujem nad tým, čo sa stalo... Čo o tom vieme? Keby bol mal Jared takých priateľov, akí sme my, možno by nebol býval taký sám, možno by sa to nebolo stalo, keby sa bol mal s kým porozprávať. (Chvíľu ticho.) Nie, vážne nechcem na tomto nakazenom ostrove ďalšiu samovraždu.

– Pozvi ho na svoje narodky o dva týždne, – navrholo dievča. – Potom uvidíš...

Počul som, že sa pohli, a rýchlo som zmizol. Takto som dostal za dva a pol roka prvé pozvanie na narodeniny.

– Máš rád túto hudbu?

Prúdila z rebrákov ako kovová riava, divá bystrina chrapľavých výsmešných hlasov a ohnivé gitary.

– A čo to je?

– Nirvana.

Podal mi dva albumy, nijaké CD, ešte menej MP3, ale *vinyl*... Na prvej obálke bolo plávajúce bábätko,

usilujúce sa zachytiť na hladine bazéna bankovku, na druhej bolo vidieť sochu veľmi pôvabnej ženy s krídlami ako anjel – ibaže ste videli jej kosti, žily a najmä vnútornosti. Pokladal som to za neskutočne krásne.

– V izbe mám plagáty hororových filmov, – povedal som.

Sedeli sme na konci pohovky pri reprákoch, bolo tam menej ľudí, ako som si predstavoval na jeho narodeninách, asi šesť chlapcov a dve dievčatá.

– Na stenách?

– Yes.

– Akých filmov?

Vymenoval som tak zo pätnásť. Videl som, ako sa mu rozžiarili oči.

– Toľko? Doriti! A sú veľké?

– Mám aj takéto... – rozťahal som ruky.

– Aké ďalšie filmy?

– Staré veci: *Dracula*, *Frankenstein*, *Hellraiser*, *Candyman*...

– Tie dva posledné nepoznám... no vyzerá to fakt cool. Máš ich na stenách? Všade? Vážne? Dopekla!

– Aj na dverách.

– Uáu! To musí byť fakt bomba! Plagáty *Saw* a *Hostel*... Mama by ma zabila, keby som si to dal do izby! Uf... tvoje *mamy* sú naozaj cool, vieš to? Uáu! Povedz... mohol by som si to pozrieť? Myslím tvoju izbu. Nie matky... Nemáš nič proti? Naozaj by som to rád videl.